

ประเทศไทยขณะนี้กำลังเผชิญหน้ากับวิกฤต (Crisis) ในรูปแบบต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นวิกฤตดั้งเดิมที่เกิดขึ้นจากเศรษฐกิจโลก (Global Economic Crisis) ที่ส่งผลกระทบต่อการชะลอตัวในภาคการส่งออก และส่งผลกระทบต่อการขยายตัวที่ช้าของเศรษฐกิจโดยรวม วิกฤตเงินเฟ้อ (Inflation Crisis) ที่เกิดจากทั้งการดำเนินนโยบายที่บีบเค้นอย่างเรื้อรัง อย่างการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำ 300 บาท อันทำให้ภาคเอกชนปรับตัวไม่ทันประชาชนทั่วไปที่หาเช้ากินค่ำเอง ไม่สามารถหาเงินได้ทันกับข้าวของที่ราคาสูงขึ้น วิกฤตหนี้สาธารณะ (Public Debt Crisis) ซึ่งมีแนวโน้มที่จะทวีความรุนแรงขึ้นจากนโยบายรายจ่ายภาครัฐที่ได้รับการโต้แย้งจากนักวิชาการจำนวนมาก อย่างนโยบายรับจำนำข้าวและพระราชบัญญัติเงินกู้ 2 ล้านล้านบาท ก็น่าจะเป็นอีกนโยบายหนึ่งที่จะสร้างภาระหนี้สินของประเทศในอนาคต นอกจากนี้ประเทศไทยเองยังต้องประสบกับปัญหาวิกฤตการณ์ทางการเมือง (Political Crisis) อันส่งผลทำให้คนไทยเกิดการแตกแยก ชัดแย้งทางความคิด และการทะเลาะเบาะแว้งอย่างไม่เคยประสบมาก่อน

ถ้ามองดีๆ มองลึกๆ ก็คงจะรู้ว่าทุกปัญหาในประเทศไทยมันมีสาเหตุเดียวกันคือ “การคอร์รัปชัน” ซึ่งเป็นคำที่เราไม่มีคำแปลตรงตัวเสียทีเดียว เพราะวัฒนธรรมไทยในอดีตไม่มีมโนทัศน์เรื่องคอร์รัปชัน และคอร์รัปชันในประเทศไทยเราเองก็เกิดการแปรรูปไปมาก จนกระทั่งฝรั่งเองยังบัญญัติศัพท์ตามภาษาไทยแทบไม่ทัน ยกตัวอย่างเช่น ในสมัยก่อนคอร์รัปชันจะอยู่ในรูปแบบง่ายๆ ในลักษณะของการเสียค่า “เบ๊ะ เบ๊ะ” ซึ่งเป็นภาษาจีนแต้จิ๋ว หมายถึง เงินพิเศษ สิบบน เงินกินเปล่า หรือเงินใต้โต๊ะที่จ่ายให้กับหน่วยงานราชการหรือเอกชน เพื่ออำนวยความสะดวกหรือสิทธิพิเศษในการดำเนินงาน เช่น

พ่อแม่จ่ายเบ๊ะเจ๊ยะให้ลูกของตนได้เข้าเรียนในโรงเรียนที่มีชื่อเสียง หรือภาคเอกชนยินดีจ่ายค่าจ้างร่อนน้ำชาให้กับหน่วยงานรัฐ เพื่อให้ได้รับความสะดวกสบายในการดำเนินธุรกิจ

หรือในบางครั้งภาครัฐอาจดำเนินการคอร์รัปชันในลักษณะของการเสีย “ค่าโง่” ในการดำเนินโครงการที่เอื้อประโยชน์กับเอกชนและผู้รวมขบวนการคอร์รัปชันที่อาจมีเจ้าหน้าที่รัฐร่วมวย จนไปถึงวัฒนธรรมคอร์รัปชันแบบ “กินมวน้ำ” หรือการรับผลประโยชน์หรือของมรดกคุณที่เจ้านายหรือผู้มีอำนาจชั้นผู้ใหญ่ได้สรรมาให้กับผู้ใต้บังคับบัญชาที่ไม่ได้มีหน้าที่พิเศษแต่อย่างใด

เจ้าตัวคอร์รัปชันนี้ได้รับการกลายพันธุ์ครั้งใหญ่ จนเราถึงขั้นต้องบัญญัติคำศัพท์เพิ่มเติม อย่างเช่น “คอร์รัปชันเชิงนโยบาย” อันหมายถึงการที่ผู้มีอำนาจได้กำหนดนโยบายที่มีจุดมุ่งหมายซ่อนเร้นที่จะแสวงหาผลประโยชน์จาก

นโยบายดังกล่าว และมอบหมายให้ข้าราชการฝ่ายประจำไปดำเนินการจัดทำโครงการเสนอขึ้นมาเพื่อนุมัติ ซึ่งถือว่าเป็นรูปแบบใหม่ของคอร์รัปชันที่มีจุดเริ่มต้นมาจากผู้กำหนดนโยบายที่หวังใช้ช่องว่างทางกฎหมายเพื่อดำเนินการคอร์รัปชัน ซึ่งรูปแบบการคอร์รัปชันแบบนี้เป็นรูปแบบที่ยากต่อการเข้าใจจากประชาชนทั่วไป

จนกระทั่งล่าสุด เจ้าตัวคอร์รัปชันที่ทุกฝ่ายต่างเห็นว่าเป็น “ผู้ร้าย” นี้ถึงขั้นเกือบจะสถาปนาตัวเองให้เป็น “พระเอก” ได้จากการที่รัฐบาลได้ประกาศการออก พ.ร.บ.นิรโทษกรรมแบบสุดซอย ที่ทำให้การคอร์รัปชันทั้งหมดดูเหมือนว่าจะจะเป็นสิ่งที่ถูกต้องไป

จากผลการจัดอันดับดัชนีชี้วัดภาพลักษณ์คอร์รัปชันประจำปี พ.ศ. 2555 จาก Transparency.org พบว่าประเทศไทยได้ 37 คะแนน จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน อยู่

กับเศรษฐิก

▼ Piriya Polphirul
 คณะพัฒนาการเศรษฐกิจและวิทยาลัยนานาชาติ
 แห่งสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (นิด้า)
www.econ.nida.ac.th; piriya.pholphirul.blogspot.com

อันดับที่ 88 (ลดลงจากอันดับ 80) จากการจัดอันดับทั้งหมด 176 ประเทศทั่วโลก และอยู่ อันดับที่ 11 จาก 21 ประเทศในภูมิภาคเอเชีย โดยในปีนี้เป็นประเทศไทยมีคะแนนเท่ากับประเทศ มาลาวี โมร็อกโก ซูรินาเม สวาซิแลนด์ และ แคมเบีย

ปัญหารากเหง้าของสังคมไทยทุกวันนี้ คือ ปัญหาคอร์รัปชัน จนมีคำกล่าวไว้ว่า ประเทศเราสามารถที่จะสร้างถนนทุกสายในประเทศเป็นทองคำได้ ถ้าประเทศเราไม่มีการคอร์รัปชัน ในความเป็นจริงเราคงไม่สามารถคาดหวังได้ว่า นักการเมืองทุกคนจะต้องดีเลิศประเสริฐศรี หรือเก่งกล้าสามารถ แต่เขาเหล่านั้นไม่ควรเห็นว่าคอร์รัปชันเป็นเรื่องธรรมดา และให้ความสำคัญกับการมีกระบวนการตรวจสอบ และมีบทลงโทษที่ศักดิ์สิทธิ์จริง

สังคมที่เจริญแล้วทุกสังคม จะรังเกียจการคอร์รัปชันอย่างเข้ากระดูก เห็นว่าการคอร์รัปชันเป็นเรื่องน่าอับอายและน่ารังเกียจ การคอร์รัปชันในการเมืองของประเทศที่เจริญแล้ว คือ การฆ่าตัวตายทางการเมืองอย่างสิ้นเชิง แต่สังคมไทยกลับยกย่องคนที่ฐานะ โดยไม่ได้ไปสนใจเลยว่าคนรวยเหล่านั้นได้คอร์รัปชันเอาเงินคุณ (ทั้งทางตรงและทางอ้อม) มามากเท่าไรแล้ว

ปัญหาของสังคมไทยไม่ใช่ที่คุณทักษิณ เพราะต่อให้ไม่มีคุณทักษิณ ก็ไม่ได้แปลว่าปัญหาจะหมดไป (จะมีก็แค่เพียงสงบลงบ้าง หรือมีการกระตุกทางด้านความคิดที่แรงหน่อย) トラบไตที่ปัญหาของคอร์รัปชันยังคงอยู่และถูกมองเป็นเรื่องปกติ ดังนั้นถ้าเราจะโทษก็คงโทษใครไม่ได้ นอกจากที่จะ “โทษตัวเอง” กับความคุ้นเคยเดิมๆ และจะมีสักกี่คนใหม่ที่กล้าพูดออกมาเต็มปากเต็มคำเลยว่า “ตั้งแต่เกิดมา...ไม่เคยโกงใคร” ■